

Straffeanstalter og med Arresterne. De disciplinære Straffemidler, deriblandt endogsaa Rotting, kunne jo anvendes mod Varetægtsarrestanter, hvis de gøre sig fortjente dertil. Nu kunde man sige, at dette ikke er nødvendigt. Jo, det er nødvendigt som hderste Middel, thi der gives Personer, som ikke bryde sig om at blive indsatte i en Celle og ligge der og drive og ikke tage sig noget for. Hvis de gøre Spektakler der, raabe og skrig og rive i Stykker, og de saa, naar Tilsynet kommer og vil stille dem tilfreds, maatte forsatte Spektaklerne og haane Tilsynet, kan man ikke bringes i den Situation at opgibe Varet. Man maa have et Tvangsmiddel, og der er Stoffen det naturlige Middel efter hele den Ordning, vi have hos os. Det kan gerne være, at man i andre Lande ikke har Stoffen — man har den for Resten adskillige Steder — men saa har man andre Midler, som maatte stont de ikke give ligefrem forporslig Videlse, ere langt mere følelige end det, her omhandles. De Bestemmelser, der findes i Fattigloven om de disciplinære Midler, ville i Virkeligheden ikke kunne staa til i de hderste Tilfælde. Det, som her siges, er, at for grovere Uorden kunne Lemmerne idømmes Cellestraf. Altsaa de komme først i Celle for grovere Uorden, og saa kan den Straf skærpes ved Forbrydelse af Overtarbejdspenge eller ved Nægtelse af Tilladelse til at anvende disse eller ved Udelukkelse fra Arbejdet. Ja, Udelukkelse fra Arbejde er jo ingen Straf for den, som ikke bryder sig om at arbejde, og naar de ikke bryde sig om at arbejde, har Truslen om at miste Overtarbejdspengene heller ikke noget videre at betyde. Det, man altsaa kan anvende, er Cellestraf, og saa kan man derefter tillige anvende Spændetroje, et Middel, der turde være af en meget tvivlsom Art, men videre kan man ikke gaa. Naar nu altsaa en Person ved Dom er sat ind, og han gør sig skyldig i Spektakel og Uorden, faar Cellestraf og ikke respekterer Spændetroje, mangler man et virksomt Middel. Jeg vil fremhæve, at Bestemmelsen her gaar ud paa, at dette Middel kun skal komme til Anvendelse i hderste Tilfælde. § 5 siger nemlig for det første, at det kun skal anvendes paa Personer, der ved Dom ere henfattede til Tvangsarbejde, og som derhos ere ifendte Cellestraf. De skulle altsaa allerede have forjet

sig og have været i Celle for grovere Uorden, og saa kan Bestemmelsen bringes til Anvendelse under de i Arrestreglementet angivne Betingelser. Men efter Arrestreglementet kan Rotting kun anvendes for grovere Brud paa den Orden, som bør finde Sted i Arresten, saasom Bold mod Arrestforvarer eller Medarrestanter, kvalificerede Desertionsforsøg, Gentagelser af ringere Uorden, der vidne om aabenbar Trods eller deslige. Bestemmelsen er altsaa her kun sat ind som et hderligere Nødmiddel, som man trænger til her lige saa meget, som man trænger til det i Arresten, og ingenlunde som et Tillæg til Straffen. Saa kunde man jo sige, at Rotting i Arrest ogsaa er et Tillæg til den Straf, som vedkommende udsoner i Arresten for Tyveri, Bedrageri osv., og ligeledes en Tillægsstraf i Lugtshuset og Forbedringshuset for det begaaede Røveri, Indbrud, eller hvad det maatte være, men det er jo aldeles sejlagtigt. Den Straf, som vedkommende har faaet for sin Forbrydelse, er en Gang fæstet, og Rottingsslagene ifendes for en helt ny Handling, som kommer paa et senere Tidspunkt. De komme som en naturlig Følge af, at han befinder sig paa et Sted, hvor man maa kunne anvende de fornødne Midler mod Uorden. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale, at man lader denne Bestemmelse blive staaende. Den er ikke kommen ind i 1891, nu ere Forholdene forandrede, og der turde være Trang til at have den her, lige saa godt som man har den i de andre Straffeanstalter. — Jeg glemte for en Bemærkning om Fattigloven. Den blev som bekendt vedtaget her paa et meget sent Tidspunkt og kom saa sent over i Landsstinget, at man ikke havde Tid til at faa den forandret der i Udvalget. Der var forskellige Punkter, hvor man ønskede at faa Forandringer, og dette Spørgsmaal var et af disse Punkter, men man erkendte, at det var et saa vel udarbejdet Lovforslag, at selv om det i enkelte Retninger havde nogle Mangler, vilde man hellere lade dem blive staaende og forbeholde Fremtiden muligvis at rette dem. Man sluttede sig derfor til Lovforslaget.

Nu kunde man sige, at dette vedrører jo ikke den her omhandlede Materie. Jo, naar man for en Forbrydelse skal indføre en vis Straf, forekommer det mig ganske naturligt, at man ogsaa dertil knytter de Reformers med Hensyn til Bestemmelserne om Straffens